

Toamna lacrimilor calde

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

- Nu-ndrăznesc se-aștern pe pagini toate-aceste gânduri, Doamne,
Fiindcă toamnele de-acuma nu-s la fel ca alte toamne,
Sunt mai molcome, frumoase, despletind melancolia
Peste dealurile lunii unde doarme poezia.

N-o trezi nici tu, iubite, hai, acoper-o mai bine
Cu mătasea unei frunze și-apoi miere de albine
Dă-i să-și îndulcească versul, colorează-i în albastru
Păru-ncărunțit de brume. Coapsele din alabastru,

Pântecul care descrie atitudini sculpturale,
Spune-mi tu, nu sunt croite după visurile tale?
Nu-ndrăznesc s-aștern pe pagini fantezia mea, iubire,
Spovedania aceasta nu-i decât o desfrunzire.

- Toamna-și picură conturul, prin livezi, cu stropi de brumă,
Mai devreme c-altădată, încălcând orice cutumă,
Eu stau singur lângă sobă și-mpletesc melancolia
Amintirilor cu tine ce-i dau toamnei poezia

Și-o îmbracă în mătase de la gât până la călcâie...
Aș zbura spre tine seara ca un mânz scăpat din frâie
Peste viile aprinse, de culori din curcubeie,
Să te-nalț pe șa din goană și să te iubesc femeie

Ca-ntr-o zi de primăvară, la urechi doi struguri roșii,
Să-ți anin și dinspre mare să se-ntoarcă albatroșii
Cum așternem fantezia peste frunzele brumate
Ignorând c-afară vremea nu ne-ndeamnă la păcate.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș